

Indvending med Hensyn til denne Bestemmelse, som ikke er ganske uøseftelig, det er nemlig den Usikkerhed, som der upaatvieselig hersker med Hensyn til Turbegrebet: hvad det vil sige at beskikkes efter Jur eller udenfor sin Jur. Jeg tror ikke, at der hersker aldeles faste og bestemte Regler med Hensyn til det her omhandlede Begreb. Det er vel mulig, at der ved Høstetret, hvor der er mundtlig Procedure, og hvor Sagføreren selv kan iagttage, hvem hans Formand er, som er bleven beskikket, følges faste og bestemte Regler, men jeg tror ikke, at der er noget fast Turbegreb udenfor Høstetret. Ude paa Landet kommer det for en stor Del slet ikke frem, idet det jo er meget almindeligt, at der paa eet Sted er to Procuratorer, som have at procedere i kriminelle Sager og modtage Bestikelse i de beneficerede. Disse Procuratorer ville i kriminelle Sager som oftest, ja saa godt som altid, begge blive benyttede, og kommer der saa høvert andet eller tredje Aar en beneficeret Sag, og den ene eller anden af dem bliver beskikket, saa vil det vistnok for den Autoritet, der har beskikket, være særdeles vanskeligt at sige, om den, der er beskikket, kan siges at være beskikket efter Jur eller udenfor Jur. Vi maa desuden lægge Mærke til, at efter de Bemærkninger, der ere fremkomne i det andet Thing, har man ikke en Gang nogen Veiledning med Hensyn til, om en Sagfører er bleven beskikket ifølge Overenskomst med vedkommende Part, idet det siges i Folkethingets Udvalgsbetænkning, at det er Noget, som ofte er Tilfældet, at en Sagfører uden at kende det Mindste til Parterne eller til Sagen, eller uden at vide det Mindste derom kan blive beskikket udenfor sin Jur. Noget Eignende gjælder vistnok ogsaa i Kjøbenhavn. Overhovedet kunde en saadan Betragtning som den, jeg nævnedes, ikke godt være fremkommen i Folkethingets Udvalgsbetænkning, naar der virkelig gives faste og bestemte Regler i saa Henseende. Saavidt mig bekjendt stiller Forholdet sig jævnlig saaledes, at naar en Part begjærer at faae den eller den Procurator beskikket, saa bliver han beskikket, og den Autoritet, som beskikker ham, giver ham Bederlag eller, om man under de forandrede Forhold hellere vil sige, de andre Procuratorer Bederlag ved, naar Turen kommer til ham, at springe ham over, fordi han har været beskikket i sin Sag. Jeg tror som sagt ikke, at der gives faste og bestemte Regler i saa Henseende. Den ænfte Bestemmelse, der gives, er saa vidt mig bekjendt en Rancellipromemorie af 25de October 1788, som ganske vist indskærper Antmandene, at der skulde iagttages en vis Ordning, men det er udelukkende for, at det kunde paases, at den ene Procurator ikke bebyrdes mere end den anden. Der henvises udtrykkelig dertil i denne Rancellipromemorie, idet den omtaler de Hensyn, som der skal tages til, at den ene Procurator ikke bliver bebyrdet mere med vidt-

løstige Reiser end den anden; det er det, som er det virkelige Hovedhensyn. Skal den beskikkende Autoritet tage dette Hensyn, maa det ofte kunne søre til, at, naar en Sagfører har haat en vidtløftig Sag, skal den beskikkende Autoritet, naar hans Jur kommer igjen, og det atter vil blive en vidtløftig Sag, netop i Overensstemmelse med Forfakterne springe ham over og tage en anden, for at Byrden kan blive ligelig fordelt. Men det forekommer mig, at det er aldeles indlysende, at man ligeoverfor Spørgsmaalet, om Straffeanfvar er paadraget af en Sagfører eller ikke, ikke kan lade sig berolige ved et saa usikkert Begreb, som det hele Turbegreb er under de nuværende Forhold. Med Hensyn til Baretagelsen af Procuratorernes Lørd, at den ene ikke skal bebyrdes med flere Sager end den anden, er Begrebet, som det anvendes i Pragis, fuldstændig tilfirkælligt bestemt. Skulde en Procurator mene, at han bliver overbebyrdet eller tilsidefat paa en eller anden Maade, kan han henvende sig til en højere Autoritet og fremkomme med sin Besværing. Underledes vil det stille sig, naar der er Spørgsmaal om Turbegrebets Anvendelse ligeoverfor Spørgsmaalet om, hvorvidt en Procurator har paadraget sig Straffansvar ved at modtage Betaling eller ikke. Udvalget gif imidlertid ud fra den Forudsætning, at, naar Lovforslaget maatte blive til Lov, vilde ogsaa den høitærede Justitsminister have dette Moment for Øie og vilde tage det under Overveelse og efter Omstændighederne give de beskikkende Autoriteter den Anvisning, som han maatte anse for fornøden, for at der kunde komme fuldstændig Fasthed og Klarhed paa dette Punkt. Af Hensyn til dette Moment vil der altsaa ikke være nogen særdeles Betænknelighed ved at afviesere ved den Affattelse, som Bestemmelsen har faaet i det andet Thing, men der bliver dog de øvrige Momenter tilbage, som jeg anførte. Overhovedet tror jeg, at Bestemmelsen, som den var affattet i Landstinget, maatte siges at være Sagførernes velforstaede Interesse.

Der er fra Ordføreren for Udvalget i Folkethinget faldet nogle temmelig stærke Uttringer imod mig og andre ærede Medlemmer af dette Thing. Jeg skal imidlertid ikke gaa videre ind paa disse, idet jeg antager, at de kun ere Resultatet af en ren personlig Stemning, og at han vistnok ikke Sagførerstanden vil finde Tilslutning. Jeg tror ikke, at det kan siges, at noget af dette Things Medlemmer under Behandlingen har havt for Øie at ville skære en bred Rem af Sagførernes Ryg. Jeg tror tværtimod, at man kan sige, at hele Behandlingen i dette Thing har haaret Bidnesbyrd om Velvillie imod Sagførerstanden. Hovedbestemmelsen er Lovforslagets § 1, og den er Thinget beredvilligt gaaet ind paa. Det er gaaet ind paa den her omhandlede Betragtning, at, om Sagførerne end ikke haad et ligefremt Krav, saa var det dog en Billigheds-